

ZO WORD JE EEN AANSTEKELIJK CHRISTEN

Inhoud

Deel 1

De wereld heeft aanstekelijke christenen nodig 9

1. Voor God is ieder mens belangrijk 11
2. Een aanstekelijk geloof is ook goed voor jezelf 28
3. Een formule voor het bereiken van je omgeving 45

Deel 2

De eerste vereiste is innerlijke kracht 59

4. Echtheid is aanstekelijk 61
5. Medeleven trekt aan 76
6. De kracht van de opoffering 91

Deel 3

Natuurlijke omgang schept kansen 105

7. Persoonlijke contacten en strategische kansen 107
8. De dagelijkse omgang met ongelovigen 119
9. Ontdek de benadering die bij u past 134

Deel 4

De kracht van heldere communicatie 151

10. Een geestelijk gesprek aanknopen 153
11. De boodschap duidelijk overbrengen 169
12. De barrières van ongelooft doorbreken 187

Deel 5

Het resultaat: maximaal effect 203

13. De geloofsstap zetten 205
14. Aanstekelijke christenen en aanstekelijke gemeenten 221
15. Investeren in mensen 238

Deel 1

De wereld heeft
aanstekelijke christenen
nodig

Voor God is ieder mens belangrijk

Nadat Tom aan boord van de zeilboot was gestapt, als laatste lid van onze bemanning, werd al snel duidelijk dat hij een eersteklas zeiler was, een echte wedstrijdzeiler die graag het avontuur zocht.

Bovendien was hij een aanstekelijke persoonlijkheid. Hij hield van harde muziek, had graag veel vrienden om zich heen en wilde zich na de wedstrijd op allerlei manieren uitleven. Het ging hem altijd om het winnen, maar het was hem vooral te doen om de ervaring, de kick van het zeilen. Hij genoot van de strijd en de hele sfeer er omheen.

Toen ik Tom vroeg met ons mee te zeilen, wist ik nauwelijks wat voor iemand hij was. Naarmate onze vriendschap groeide, leerde ik hem beter kennen. Bij hem was het altijd “alles of niets”. Als hij ergens in geloofde en er enthousiast over was, dan was hij niet meer te houden. Maar als iets hem niet interesseerde, dan was hij gewoon niet vooruit te branden.

En dat was nu juist de uitdaging. Want geestelijke zaken interesseerden hem hoegenaamd niet. Daarvoor had hij geen tijd.

Op een avond verscheen Tom aan de start met zijn arm in een mitella. Toen ik hem vroeg wat er gebeurd was, vertelde hij dat hij de avond daarvoor had meegedaan aan een skelterwedstrijd. Na afloop had hij teveel gedronken, waardoor hij zichzelf niet meer goed in de hand had. Het eind van het liedje was een fikse vechtpartij geweest.

Ondertussen wist hij dat ik predikant was; dus vroeg hij me, een beetje lacherig, of ik misschien voor hem wilde bidden.

“Dat wil ik wel een keer doen,” antwoordde ik, “maar op dit moment heb ik een bijbeltekst voor je.”

“Oké,” zei hij, “kom maar op.”

Ik zei: “De Bijbel zegt in Galaten 6 vers 7 dat een mens oogst wat hij zaait.”

Tot mijn verwondering leek Tom erdoor getroffen. “Dat meen je niet. Staat dat echt in de Bijbel?”

“Zeker weten,” antwoordde ik. “Er staat dat, als je zulk zaad wilt zaaien als jij gisteravond, je vandaag zoiets zult oogsten als een mitella om je arm.”

“Je houdt me voor de gek,” reageerde hij.

“Helemaal niet; ik ben heel serieus,” verzekerde ik hem. “Volgens mij zou je deze tekst uit je hoofd moeten leren.”

De dagen daarna vroeg ik hem een aantal keren, tussen neus en lippen door, of hij die tekst al had geleerd. Het duurde niet lang of hij keek me recht in de ogen en zei de bewuste tekst op.

De hele zomer kwamen we op dit voorval terug. Het werd de aanleiding voor heel wat geestelijke gesprekken. Het volgende seizoen gaf Tom enkele signalen, waaruit bleek dat hij bereid was verder hierover door te praten.

Op een avond, terwijl we in een restaurant zaten te eten, vroeg hij: “Weet jij hoe ik aan een Bijbel kan komen? Ik wil er wel eens wat in lezen, maar ik weet niet of je er één in de gewone boekwinkel kunt krijgen.”

“Ik denk dat ik er wel één voor je op de kop kan tikken,” antwoordde ik, alsof ik het de gewoonste vraag van de wereld vond dat deze man eindelijk blijk gaf van oprechte belangstelling voor het evangelie, nadat ik twee jaar voor hem gebeden had en een relatie met hem had opgebouwd.

Later dat najaar reed Tom zelfs enkele honderden kilometers, van Michigan naar Chicago, om een samenkomst van onze gemeente bij te wonen en na afloop bij mij thuis nog wat door te praten.

Een paar dagen later belde hij me vanuit zijn huis op en zei: “Ik voel me anders van binnen. Het is net alsof allerlei stukjes van de puzzel ineens op hun plaats komen te liggen. Ik weet niet

waar dit allemaal toe gaat leiden, maar ik vind het wel fijn wat er met me gebeurt, ook al begrijp ik het niet helemaal.”

Op een avond, nadat we twee uur met elkaar hadden gesproken over allerlei aspecten van het christen-zijn, zei ik: “Tommy, jij zult nog eens een fantastisch christen worden. Je bent goud-eerlijk. Als je van iets overtuigd bent, dan ga je er ook voor, helemaal. Je bent meer geïnteresseerd in de waarheid dan in wat anderen van je denken.”

Hij gaf toe dat ik wel eens gelijk kon hebben. Maar ik was nog te voorbarig. Er was een veranderingsproces in hem gaande en het ging de goede kant op, maar Tom was er nog niet aan toe zich ergens op vast te leggen. Nog niet.

Die gesprekken met Tom zal ik nooit vergeten. Ze waren onvoorspelbaar, gewaagd, opwindend, heel wisselend en altijd een kwestie van geven en nemen. Ze herinnerden me aan iets wat ik al lang wist: Er is niets mooiers dan vriendschap sluiten met mensen, hun liefde betonen en hun de weg tot het geloof in Christus wijzen. Daar kan niets aan tippen.

Volgens mij verlangen alle gelovigen ernaar een aanstekelijk christen te worden. Ze weten misschien niet hoe dat moet en welke risico's het met zich meebrengt. Maar diep in hun hart weten ze wel dat er geen grotere voldoening bestaat dan anderen te zien openbloeien voor de liefde en de waarheid van God.

Het is zeker een aanstekelijke gedachte dat je mag meewerken aan de geestelijke ommekeer van anderen. Maar dat besef alleen is niet voldoende om tot daden over te gaan. Daarvoor hebben we een sterkere motivatie nodig. Een

van de beste manieren om onze motivatie te versterken, is te leren met Gods ogen naar de wereld om ons heen te kijken.

We beginnen met twee lessen, beide uit onvermoede bron. De ene komt uit de wereld van de wetenschap, de andere uit de wereld van het bedrijfsleven. De eerste leert ons hoe de dingen zijn, de tweede hoe ze zouden moeten zijn.

Volgens mij wil
ieder christen diep in
zijn hart
een aanstekelijke
volgeling van Jezus
worden.

EEN ONVERMOEDE BRON

De eerste les komt voort uit het antropisch principe. Hierover bestaat tegenwoordig groot verschil van mening onder intellectuelen. Misschien zegt u wel: "O ja, het antropisch principe. Dat ken ik wel. Daar heb ik onlangs nog iets over gelezen."

Het antropisch principe komt er, eenvoudig gezegd, op neer dat wanneer we naar de wereld om ons heen kijken, het *lijkt*, althans op het eerste gezicht, dat het heelal op de ene of andere manier *ontworpen* is om het menselijk leven mogelijk te maken en in stand te houden. (Het Griekse woord voor mens is *antropos*, vandaar deze term.)

Dit principe speelt een belangrijke rol in de wereld van wetenschap en filosofie. Het is niet door christelijke wetenschappers naar voren gebracht, maar je hoeft geen christen te zijn om onder de indruk te komen van de overweldigende hoeveelheid aanwijzingen dat het heelal inderdaad met een bepaalde bedoeling is ontworpen. Zowel religieuze als niet-religieuze wetenschappers kunnen hier gewoon niet om heen. Dat heeft de sceptici op hun beurt aangezet om met nog meer ijver te zoeken naar één of andere natuurlijke verklaring voor dit verschijnsel dat zo bovennatuurlijk aandoet.

Hier zijn enkele harde feiten:

- Als de uitdijning van het heelal slechts met één miljoenste wordt versneld of vertraagd, dan is er geen enkele mogelijkheid meer voor leven op aarde.
- Als de gemiddelde afstand tussen de sterren ook maar iets groter was, zouden er geen planeten zijn gevormd zoals de aarde. Als de afstand ook maar iets kleiner was, dan zou er geen vaste omloop van hemellichamen bestaan die voor het leven op aarde noodzakelijk is.
- Als de verhouding tussen koolstof en zuurstof ook maar iets anders zou zijn geweest dan nu het geval is, zou niemand van ons hier zijn om die lucht in te ademen.
- Als de as van de aarde ook maar een fractie in de ene richting kantelt, dan vriezen we allemaal dood. Als hij een fractie in de andere richting kantelt, dan verbranden we allemaal.

- Stel dat de aarde een beetje dichter bij de zon zou bewegen, of een beetje verder er vandaan, of dat hij ietsje langzamer of sneller om zijn as zou draaien dan nu het geval is. Dat zou telkens zulke temperatuurschommelingen opleveren, dat er geen enkel leven op aarde meer mogelijk zou zijn.

Het antropisch principe leert ons dus: *Iemand* moet zich tot het uiterste hebben ingespannen om de dingen precies zo te regelen dat u en ik vandaag van het leven kunnen genieten. Kortom, de moderne wetenschap maakt ons opmerkzaam op het feit dat *God wel heel erg veel belang in ons moet stellen*.

EEN LES UIT HET BEDRIJFSLEVEN

Laten we van de natuurwetenschap overstappen naar het bedrijfsleven. Wist u dat daar de laatste jaren een ingrijpende verandering aan de gang is, die een belangrijke les inhoudt voor christenen?

Deskundigen op het gebied van management spreken in gloedvolle bewoordingen over de jongste ontwikkelingen. Ze zijn een transformatie, een ware “revolutie van de consument”, aldus Tom Peters, in zijn boek *Thriving on Chaos*. Ken Blanchard, schrijver van de bestseller de *One-Minute Manager*, trekt door heel Amerika om te spreken over wat hij noemt “de omkering van de piramide”.

Bent u er klaar voor? Als een bedrijf het op de lange termijn goed wil blijven doen, dan moet het de aandacht niet langer op zichzelf richten maar totaal gericht zijn op de enige reden van zijn bestaan: het bedienen van de klant.

Zeg nu niet meteen dat dit het intrappen van een open deur is. We moeten goed begrijpen dat deze nieuwe benadering broodnodig was. Hoe vaak raakt u niet gefrustreerd, doordat u te lang moet wachten bij een benzinstation, of in een restaurant, of bij de bank, of voor de kassa van een supermarkt? Al deze organisaties, of ze nu groot of klein zijn, hebben de natuurlijke neiging zich naar binnen te richten. Werkgevers verdoen al hun energie aan interne problemen, vergaderingen, beleidsrapporten en spanningen tussen werknemers. En onderwijs staat de